

Den tid var

Emelie Rudolph

Förlagshuset Siljans Måsar
www.siljansmasar.com
ISBN: 978-91-89773-10-3

© Emelie Rudolph, 2023
www.ejrudolph.se

Materialet i denna bok är skyddat enligt upphovsrättslagen.

Omslagsbild och illustrationer: Emelie Rudolph

Grafisk form: Kathleen Graphic Design
www.kathleen.se

Tryck: Jelgavas Tipografija, Lettland, 2023
www.jt.lv/en

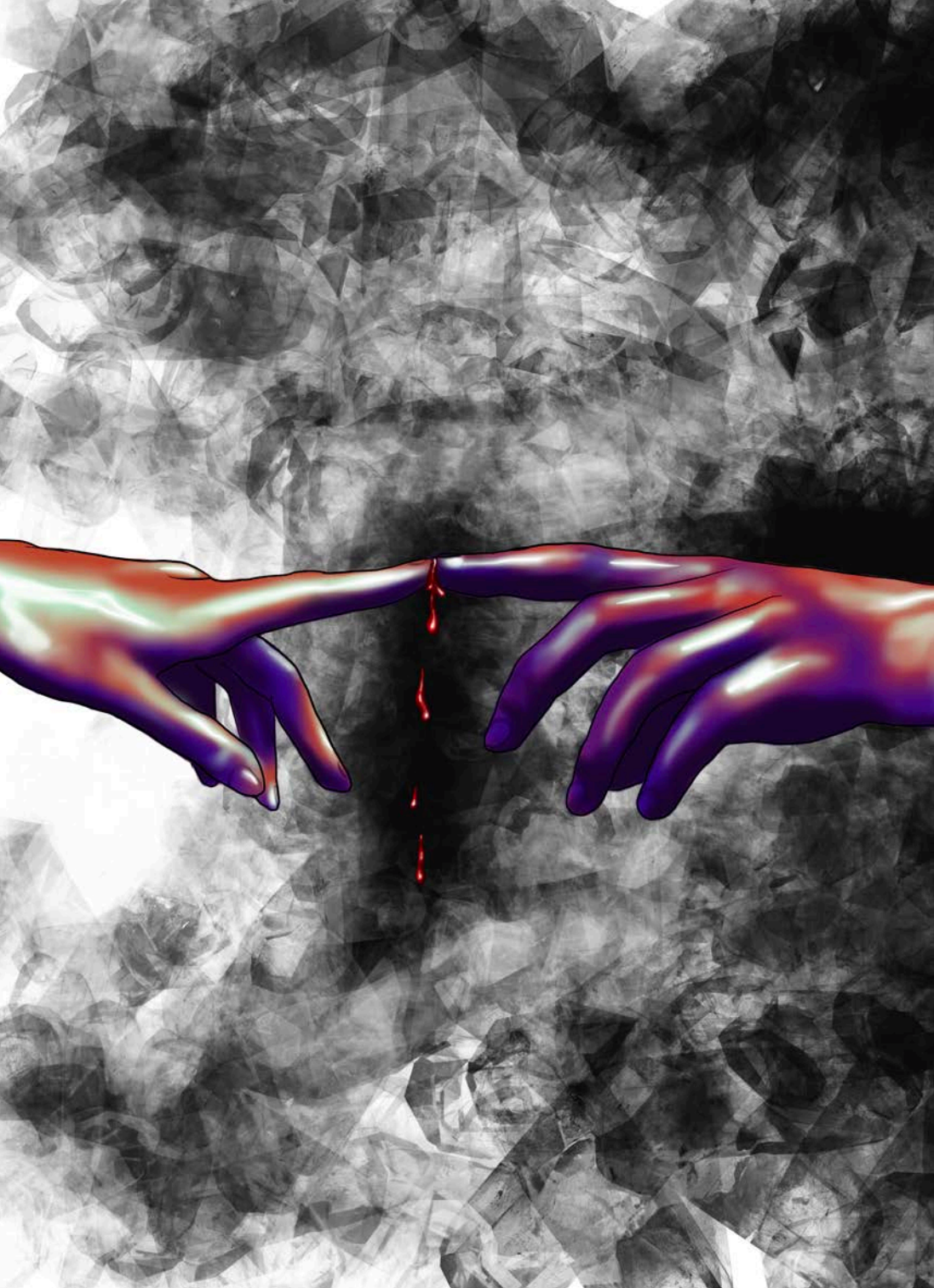

Printed matter
3041 0984

. Den i jag var

Emelie Rudolph

Tack!

Till mina föräldrar.

Tack för att ni stöttat mig
i alla mina upptåg,
på golfbanan i ur och skur
och mina galna idéer
genom åren.

Tack till min man,
som accepterar mig för den
jag är.

Älskar er!

Till minne av min trogna Dexter.
2017 - 2023

RUDOLPH
— ART —
BOOKS & TATTOO

Vem är jag?

Jag drömmer, så måste det vara ... Men varför är min kropp stel och frusen? Naglarna rispar i betongen när jag kämpar med att få liv i fingrarna. Nej, detta är ingen dröm ... Kylan och smärtan i kroppen är verklig. Den kalla vinden som kittlar mina bara armar får mig att vilja huttra, men min kropp värker bara jag tar ett andetag. Varför känns mina tankar som bly? Varför är det helt tomt i mitt huvud? Paniken stiger inombords och mina flämtande andetag ekar ut i tomheten. Mödosamt tvingar jag upp mina ögonlock och stirrar upp i det oändliga mörkret. Vackra små ljus glittrar mot mig men de stillar inte känslan som finns inombords.

Mitt minne känns som ett blankt, vitt papper ...

Ögonen svider av grus och damm när jag ser mig omkring. Det är mörkt. Inte helt kolsvart, fullmånen vakar över mig, omringad av blinkande stjärnor. En kylig vindby omfamnar mig igen och jag ryser med sammanbitna tänder. Min högra arm bultar av smärta och kroppen är tung. Lamslagen förblir jag liggande på den kalla betongen med tanken att någon snart kommer för att rädda mig ...

Men tänk om ingen vet att jag är här! Jag vet ju inte ens själv varför jag är här och vem jag är. Hur jag än försöker så är mitt huvud tomt. Allting är så kusligt tyst.

Till slut tar mina instinkter över, jag måste röra på mig. Tystnaden och mörkret skrämmer mig mer än tomheten inombords så jag försöker resa mig. Kroppen känns tung och min högra arm vill inte alls hjälpa till. Mödosamt och stönande sätter jag mig upp och rekognoserar. Allt är väldigt lugnt. Trots mörkret kan jag urskilja konturer och de döda färgerna runt omkring mig där ute. Kala trädskroppar hälsar mot natt-himlen, livlösa och döda. Huvudet bultar och jag håller en hand mot värken, men det är varmt och klibbigt. I handen skimrar en mörk vätska, måste vara blod. Huvudtrauma och förmodligen minnesförlust ...

PERFEKT ...! Mina ögon vidgas över min högra arm. För en sekund såg den bruten ut, men den går att röra på även om den har mörka märken över sig. Hur länge har jag legat här?

Och vad i hela helvete gör jag här?

Smedstorps slott

I en annan del av Österlen, inte så långt bort, famlar en man omkring i nattmörkret. Onda tankar tynger honom och han går rastlös fram och tillbaka i det döda gräset. *Hon är död ... Kall och ensam ute i mörkret ... Jag borde ha stannat för henne, det är för sent ... Hon är död ... Allt är mitt fel ...*

Cazira

Det är något kusligt och konstigt med den här natten. Kanske för att det är väldigt mörkt, men något får mig att vilja vara extra försiktig. Även om det är tyst känner jag mig inte ensam och det är ingen be-tryggande känsla ... Kanske är det mörkret som skrämmer mig eller så kan det bara vara inbillning. Jag måste ta mig upp och ta reda på var jag är och varför, det måste vara mitt driv.

Att komma på fötter är inte lätt. Kroppen är trött och protesterar mot varje ansträngning, men jag tänker inte stanna här. Efter några minuter tar jag mig upp med klumpiga steg, som en giraff som försöker ta sig framåt med långa, skrangliga ben. Helvete! Ett leende växer på mina läppar, språket och fula ord minns jag allt. Men det blir lättare för varje

steg och jag stapplar sakta framåt. Plötsligt tar marken slut och jag ser försiktigt ut över kanten. Det är för mörkt för att se men det verkar som att jag är på ett tak. Hoppa går inte men det måste finnas en väg ner ... Eller är jag här uppe för att det inte är säkert nere på marken? Det ser helt öde ut där nere på gatorna, inga tecken på liv. Ett sug av hunger överröstar värken i kroppen och det driver mig vidare till att försöka hitta en väg ner.

Till slut ser jag en rostig steg som hänger ner från taket. Den ser tillräckligt stabil ut. Med skakande ben tar jag mig sakta nerför stegen, men två meter från fast mark tar den slut. Mitt enda alternativ är att hoppa. Det kommer att göra ont och jag kanske bryter ett eller två ben, men jag kommer ner i alla fall. Jag släpper taget om stegen och dunsar ner i marken.

En saknas

Den unga mannen stirrar nu ut genom fönstret i sitt rum. Den vita fasaden med många små fönster lyser upp innergården som ramas in av före detta åkrar. Från nedervåningen hör han en kvinna ropa:

– Cristian! Var är du? Det är väl samråd nu, eller?

Det är Linda, som varit hans närmaste vän och som har kämpat vid hans sida ända sedan de hittade varandra för många år sedan.

– Jag kommer! muttrar han och reser sig från fätöljen.

Han suckar tungt och sträcker på sig när han går nerför trappan till sammankomsten. Framför honom står fyra personer som han känner så väl. Linda, vars ljusa hår alltid är uppsatt i en hästsvans. Ingen har sett henne med utsläppt hår och Cristian funderar ofta på hur vacker hon skulle vara då. Linda är en ung kvinna på 22 år som har ett mildt och oskyldigt ansikte, men hon har en inre styrka som visar att hon kan hantera det mesta, helt enkelt en tuff brud. Innerst inne vet Cristian att

han är förälskad i henne, men kärlek är inget han vill fundera på i denna brutala tid. Cristian vänder blicken mot Alice. Hon är 17 år nu, med färgat hår i olika nyanser och med en stor kärlek till knivar och allt annat man kan använda för att döda någon. Hon är en annorlunda varelse, det tycker de alla fyra, men trots hennes små utbrott och konstiga humor kan de inte låta bli att gilla henne. De hittade henne när de sökte efter mat på ett övergivet djursjukhus i Ystad. Då var hon en ensam liten tjej som inte ville veta av andra levande människor men gängets önskan blev att få in henne i gruppen. Med tiden märkte de hur hungrig hon var på vänskap och närhet, och nu är hon deras lilla galna ängel som gör allt för dem. Men hon är verkligen en konstig krabat.

De två andra som står framför honom är Fredric och Mattias. Två män som varit sida vid sida sedan kaoset började och som Cristian litat på fullt ut. De är båda starka men så väldigt olika. Mattias är blond och är en riktigt stilig man på 23 år. Han är smart, smidig och försiktig, men modig i de ögonblick som räknas. Det finns inte mycket kött på hans kropp men han är vältränad. Mattias är liten i jämförelse med den två meter långa Fredric, som har en tjurs styrka och humör. Fredric är 23 år, precis som sin vän Mattias, men så mycket äldre än honom i sitt sätt. Han är mer direkt, deltar aldrig i djupa konversationer eller försöker charma, men han visar hur mycket han bryr sig om sina kamrater genom att kämpa för dem. Hans fluffiga, kolsvarta hår står åt alla håll och hans muskler ser ut som att de ska spränga hans kläder vilken sekund som helst.

Men en i gruppen saknas och när Cristian studerar sina vänners ögon ser han att hennes frånvaro skapar en dyster tomhet och en sorg bland dem. Hon är borta, hans syster Cazira ...

Gärnsås

Min uppskattning av avståndet till marken var lite överdriven.

Lite ont i anklarna fick jag men värre skador än så blev det inte. Nere på marken och redo! Men redo för vad? Mina andetag känns högljudda där jag stapplar fram bland söndriga möbler och gammalt virke. Det måste vara ett gammalt möbelvaruhus. Jag stapplar vidare mot en gränd och utanför slumrar soptunnor, skräp och högar med jord på den håliga asfalten. Det enda som hörs är vinden och de döda trädkronornas rassel.

När jag kommer ut på vägen har det ljusnat lite, då måste det närma sig gryning. Skönt! Men nu då? Ska jag gå åt vänster eller höger, fortsätta rakt fram ... eller gå tillbaka till taket? Jag ser något lysa i ögonvrån och drar mig instinktivt åt vänster. På ena sidan vägen står fallfärdiga hus, på andra sidan breder tom mark ut sig, måste ha varit åkrar med grödor tidigare. Jag stannar upp när jag ser en skylt där det står Malmövägen. Till höger lyser ett starkt sken i horisonten, till vänster fortsätter husen i ruiner. Hur vet man vilken väg som är bäst om man inte ens kommer ihåg vem man är eller var man är? Det rimligaste är att gå mot ljuset, men tänk om där är farligt! Den kusliga tystnaden har ersatts av märkliga ljud bakom mig och från ruinerna ... hasande, väsande. Både ljuden och ruinerna runt mig ger mig kalla kårar. Det är något som inte står rätt till.

Med värkande kropp stapplar jag ut på en stig mot ljuset, bort från de otäckta ljuden. Där det finns ljus måste det finnas något användbart, kanske människor? Kroppen gör ont men jag fortsätter gå och de väsande, hasande ljuden avtar. Ljuset framför mig blir tydligare, nästan som en eld. Skorna frasar mot något som kan ha varit gräs en gång i tiden och bredvid min stig vilar förfallna gårdar och döda växter som omfamnar krockade bilar och förstörda skyltar på en större väg intill mig. Allt är så förstört, rent elände och det gör ont i själen. Är det verkligen så här det ska vara, allting i ruiner? Eller är det här bara en dröm?

Jag har gått i säkert 30 minuter nu och elden framför mig sprakar upp

i himlen i takt med skärande skrik. De blir högre och högre ju närmare jag kommer. Smärtsamma skrik som ringer i öronen. Med försiktiga steg närmar jag mig det gigantiska bålet i mitten av en gammal skogsdunge som ramas in av döda träd. Framför mig syns nu siluetter, mörka figurer, en del går runt och några står som statyer. En gestalt står med armarna i kors, rak i rygg och tittar ut över de andra. Trots att eldens värme slår mot mig, ryser jag av mannens utstrålning. Det här känns inte bra ... Detta är en gammal offerplats, en plats där man i forna tider kunde avrätta människor eller djur och lämna liket åt sitt öde. Varför vet jag det? Jag hukar mig ner och tänker på hur rädd jag egentligen borde vara. Men nej ... jag känner ingenting ... Ingen rädsla eller oro, bara ilska. Jag har glömt vad ordet rädsla betyder, så jag smyger närmare, kryper intill de taggiga växterna och de stora stenarna. Sunt förnuft har försvunnit för stunden och jag frågar mig själv om detta bara är korkat eller modigt av mig. Min kropp fortsätter av sig själv, som om någon tryckt på autopilot.

Pålar sticker upp ur brasan och stanken som träffar mig som ett slag i ansiktet får mig att vilja kräkas. Nu förstår jag var skriken kommer ifrån och varför. Några personer står kedjade på knä framför bålet, och de ser ut att ha förlorat hoppet. De har gett upp och väntar på sin tur att bli ... brända. En del av de som står i kön för att bli kedjade tvingas åt sidan av stora svartklädda män. De tar bara undan vissa kvinnor och känner på deras kroppar innan de drar dem vidare. Männerna klämmer om deras bröst och pressar in sina händer mellan deras lår, samtidigt som de roat ropar till varandra.

Min blick studerar förskräckt två kvinnor ... Den ena släpas i väg till en hög med bråte och tvingas böja sig framåt över bråtet, den andra ligger på rygg på marken medan hon våldtas av flera män. Männerna står i kö för kvinnan vid bråtet, sätter på henne en efter en, medan den andra kvinnan har tre män över sig samtidigt. Jag hör henne skrika till, men hon tystas av en mans kuk som tvingas in i hennes mun, samtidigt som de två andra männen brutalt knullas henne ... Ilskan byggs upp inom

mig och jag måste tvinga mig själv att inte rusa fram. Men jag måste hjälpa dem! Tänk om de är några jag känner! Tänk om det är mina vänner, min familj, som de våldtar och bränner! Eller är jag kanske en av dem som bränner ...?

Mitt i detta brutala kaos står en rakryggad man med ljust hår och hans kalla blick över människorna gör mig illa till mods ...

Samråd i slottet

–Vi måste tillbaka! utbrister Linda.

– Linda, hon är borta, vi såg henne falla och från den höjden kan ingen överleva, säger Mattias.

–Vill du inte vara säker? Tänk om hon lever! Och även om hon är död, vill jag ge henne en begravning! Det förtjänar hon väl! snyftar Linda.

Mattias suckar medan han skakar på huvudet och Fredric brusar upp.

– Cazira hade åkt tillbaka direkt för att hämta vem som helst av oss och du bryr dig inte ett skit om henne. DRA ÅT HELVETE! STAN-NA HÄR!

Cristian står avvaktande och lyssnar på deras intensiva diskussion.

Linda och Fredric blänger på Mattias och väntar på en reaktion från Cristian. Han gör en gest med huvudet att de ska gå mot den stora salen och alla går dit tillsammans. Runt bordet står redan Alice när de andra tar sina platser. Cristian harklar sig.

– Jag tror att många tänker på Cazira, var hon är och om hon lever. Vi lämnade henne i det värsta området och att åka dit igen skulle vara en stor risk. Men jag vill att vi ska rösta om vi ska åka tillbaka för henne, i värsta fall bara för att ta hem hennes kropp.

– Det är galenskap! utropar Mattias och slår nävarna i bordet.

Alices ögon smalnar mot honom.

–Vad är det med dig angående C?! Håll käften så röstar vi, vi är ett team för helvete, fräser Fredric och tittar argt på Mattias.

Cristian höjer handen i en dämpande gest och ser sedan allvarligt på dem alla.

–Vänner, de som vill åka tillbaka och hämta min syster, som har varit vår styrka, er vän, vår ledare, sätter en kniv i bordet! säger Cristian med tydlig och säker stämma.

Linda är den första som sätter sin kniv i bordet för att visa sitt svar,

utan att ens fundera en sekund. De andra tänker tillbaka på sina minnen med Cazira och det blir tyst i rummet när de en efter en funderar på konsekvenserna.

★

22 år
1,72 m

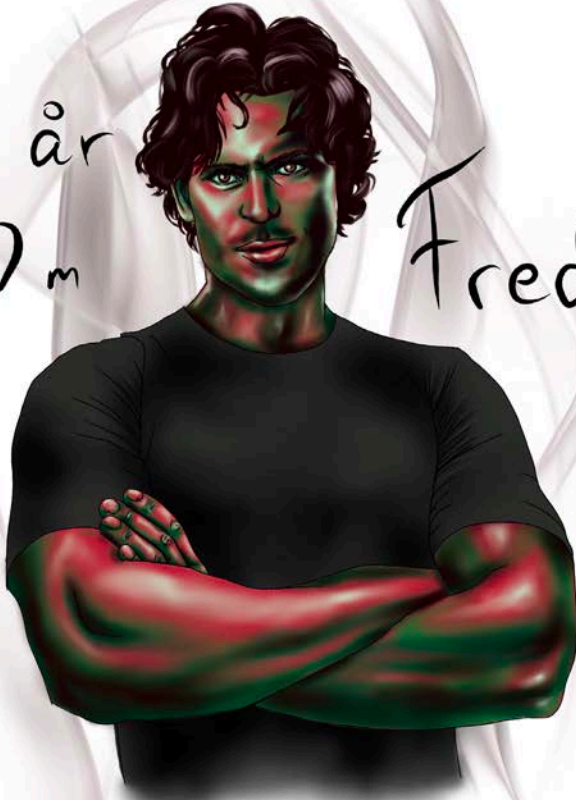
Linda

26 år
1,85 m

Cristian

23 år
2,00 m

Fredric

Fredric

De är för många för mig, jag kommer inte härifrån. Men de andra är säkra i alla fall, det är det viktigaste. Plötsligt skär en kniv in i min axel och jag vrålar. Skit samma, jag kommer att kämpa till slutet.

Men vänta, saktar de ner? Varför vänder vissa och springer? Jag tittar bakom mig och där står hon, det är nästan som ett ljussken runt henne. Fast det är nog från elden bakom henne. Caziras leende bländar mig.

– Trodde du verkligen att du skulle få ha allt det roliga för dig själv? Huka dig ner, tack, säger hon.

Snabbt höjer hon ett maskingevär och pulveriserar människorna och de monster som har flockats omkring oss.

När alla är döda eller har flytt, faller vapnet i marken med en duns och hon fnyser. Hon ställer sig nära mig för att ge mig stöd, och hennes kropp så nära min får mig att rysa.

– Vi håller ihop, vi är ett team, så du skulle bara våga ge upp. Jag skulle aldrig lämna dig, Fredric, säger hon och hennes blick är bestämd när ögonen glittrar mot mig.

Hon är galen, alltid osjälvisk och riskerar livet för oss andra. Det borde vara jag som räddar henne i alla situationer, men hon finns alltid där när man tror att slutet är nära, alltid hon som tar riskerna. Är det rätt tillfälle att erkänna min kärlek för henne ...?

17 år
1,65 m

Alice

Alice

Varför kommer de närmare? Fan, mina knivar är i det andra rummet!

– Om ni kommer närmare, dödar jag er! utbrister jag.

Nu stannar de, haha, de verkar dumma.

– Cazira! Vänta, du vet inte vad det där är? viskar en av kvinnorna.

– Det är bara ett barn som behöver lite positiv uppmuntran, säger hon som heter Cazira.

Bara ett barn? Tar hon ett steg närmare kommer jag att strypa henne!

– Du är en tuff tjej, va? Jag såg dina fina knivar i det andra rummet. Fin kvalitet måste jag säga, jag ville nästan ta dem men jag hade en känsla av att de tillhörde någon, säger hon ut i mörkret.

Mina knivar! Tur för henne att hon inte rörde dem. Hon kommer närmare och magen knyter sig, hon är fin, ser snäll ut ...

– Jag är också tuff. Ingen rör mina vänner och om jag hade velat döda dig hade jag gjort det vid det här laget. Men jag vill inte, fortsätter hon lugnt.

Tveksamt kliver jag ut ur mörkret och möter hennes blick som gör mig varm inombords. Varför gillar jag känslan? Ska jag döda henne nu? Varför tvekar jag?

– Fina ögon, säger jag utan att tänka och slår handen för munnen.

Men hon skrattar inte, i stället räcker hon fram sin hand.

– Om du vill följa med oss, lovar jag att aldrig lämna din sida. Du kommer att vara en av oss, en vän.

Det går emot allt jag tidigare planerat, men hon får mig lugn och jag vill faktiskt inte att hon ska gå. Om jag ångrar mig kan jag ju alltid döda dem.

– Kan väl följa med för stunden och skydda er, det ser ut som om ni behöver det ...

Mattias

Hur kan en människa vara så vacker? Så driven och ha den energin? Hon är så frustrerande ibland. Så jävla positiv hela tiden! Varför gillar jag henne och vill hålla om henne, aldrig släppa taget? Sättet hon ler mot mig får mig att smälta. Nej, jag måste berätta för henne, vi kan vara döda i morgon.

Med bestämda steg går jag mot hennes rum, men plötsligt krockar jag med någon och båda hamnar på golvet.

– Haha, hoppсан! Åh nej, du fick näsblod, Mattias! utropar Cazira och kravlar till min sida för att hjälpa mig upp.

– C, det är okej! Jag överlever, det tog inte så hårt, säger jag.

Men hon tar mig till sitt rum och sätter bestämt ner mig i en fåtölj. Här har man haft många fantasier om henne ...

– Jag ska bara skaffa lite förnödenheter, säger hon.

– Det är verkligen okej, C, sluta nu, försöker jag.

Men hon lyssnar inte, hon tar upp bomull och studerar mig för att se efter om jag fått fler skador. Hon är riktigt nära, så nära att jag håller andan.

– Det var mitt fel, stackare. Här går jag fram som en bulldozer och så kom lilla du, säger hon och ler så där fruktansvärt vackert.

– Lilla du? Jag är en tuff kille, det vet du, Aj! utbrister jag när hon känner på min näsa.

– Du är tuff, Mattias, liten men tuff. Låt mig ta hand om dig, du vet att jag bryr mig om dig, säger hon.

– Gör du? frågar jag hoppfullt.

– Ja, du är som en bror för mig och Cristian!

– Bror, haha, okej, jag förstår, muttrar jag och sjunker ner i fåtöljen.

Där försvann allt hopp om henne, hon kunde lika gärna pressat in en kniv i bröstet på mig. Va fan, bror ...

★

Fredric följer Lindas svar och sätter sin kniv i bordet. Därefter kommer Alice som kastar sin kniv i luften med en snurr så att den sätter sig perfekt i bordet framför dem. Sedan är det bara Mattias och Cristian kvar, men det är redan tre mot två, så beslutet är taget. Cristian sätter sin kniv i bordet och det gör även Mattias till slut. Cristian nickar och säger:

– Beslutet är taget, vi åker alla tillbaka till helvetet ...

Den jag var

”

Jag drömmer, så måste det vara ... Men varför är min kropp stel och frusen? Naglarna rispar i betongen när jag kämpar med att få liv i fingrarna. Nej, detta är ingen dröm ... kylan och smärtan i kroppen är verklig.

”

Cazira vaknar upp, blåslagen på ett tak i det sargade Gärsnäs. Med minnesförlust och en värkande kropp tar hon sig mot ljusskenet i horisonten för att söka hjälp. Där möts hon av eldar och frän lukt av brända kroppar som får henne att vilja kråkas. I mitten av allt elände står Marco, skräckslagen av att se henne framför sig. Hans reaktion gör henne illa till mods men Cazira ser ingen annan utväg än att följa den mystiska mannen som verkar veta vem hon är. Men hade hon kommit ihåg vem han var, skulle hon nog tagit hans liv där och då ...

Detta är en historia om giftig kärlek och sexuell spänning mellan personer som egentligen inte får vara tillsammans. Vi är en bit in i framtiden på ett sargat Österlen där vardagen handlar om att överleva. I boken kämpar huvudkaraktären en ständig kamp mellan att acceptera sitt öde eller att kämpa för sin egen kropp och sinne. Men det är ett svårt val när kroppen och hjärnan vill olika.

